

relse faktisk falder væk på et meget lille grundlag, altså hvor det faktisk koster ganske meget for lønmodtageren, så det er også rimeligt, at vi retter op på det.

Jeg kan ikke lade være med lidt drilagtigt at sige til Venstres ordfører, at det var sådan en lille tale, som var et meget godt eksempel på, at man går på to ben i Venstre. På den ene side er man meget kritisk, og så alligevel, nu er det jo sådan en ganske god sag, og der er nogle mennesker, der bliver glade for det, og så vil man gerne være mere positiv alligevel.

Det var sådan en lille drilagtig bemærkning, men jeg synes, talen var et så strålende eksempel på, at Venstre kan have både den ene mening og den anden mening i den samme tale.

Til hr. Kim Behnke og for så vidt også til hr. Frank Aaen, som er nervøse for, om der nu er nogle, der kommer i klemme, eller der er nogle, der ikke kommer i klemme, vil jeg sige, at har man en overenskomst, hvori man har aftalt, på hvilken måde man skal håndtere det her problem, så påvirkes en sådan overenskomst ikke af loven. Det er kun dér, hvor man ikke overenskomstmæssigt har klaret ærterne, hvis man kan sige det sådan, at dér har loven så en, kan man sige, hjælpende hånd. Så der vil ikke være nogen negativ påvirkning i forhold til aftalestoffet.

Det er da rigtigt nok, som hr. Kim Behnke siger, at man ikke kan have alle bolde i luften, det kan være svært, om man nu har det, og det er selvfølgelig også derfor, det er nyttigt med et udvalgsarbejde. Det er jo også det, Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg er beregnet til: at få afdækket dér, hvor der måtte være tvivlsspørgsmål. For dette skal bestemt ikke påvirke et arbejdsmarked, som i øjeblikket, må man sige, i forvejen virker aldersdiskriminerende for ældre på arbejdsmarkedet.

Til hr. Frank Aaen en enkelt bemærkning om dette her med at sætte en aldersgrænse. Der er altid nogle, der er for unge, og der er nogle, der er for gamle. Sådan vil det nok altid være, men vi kan prøve under udvalgsarbejdet at bidrage til af afdække: Er det noget, der giver store problemer for nogle? Det er vi altså ikke stødt på i det lovforberedende arbejde, men det er klart, at det er noget, man skal være opmærksom på.

Jeg vil sige, at den korrespondance, jeg har haft i forbindelse med fjernelse af overgangsordningen, hvor der jo netop er eksempler på, at der er nogle, der ikke nåede at komme med, fordi de var for unge, eller at der var nogle, der

ikke havde ledighed nok og sådan noget, har jo i hvert fald været en hel tydelig illustration af, at uanset hvordan man tilrettelægger lovgivningen, og hvilke regler, hvilke tidsrammer man lægger ind, vil der altid være nogle, der er lige på den anden side.

Men jeg vil i hvert fald gerne bidrage til, at det ikke udløser et problem, hvis det kan undgås.

Ulla Tørnæs (V):

Jeg kan ikke undlade at kommentere ministerens beskrivelse af, hvordan Venstre har et ben i hver lejr. Jeg vil bare sige til ministeren, at for mig er det sådan set bedre sådan at gå på to ben frem for at hinke og humpe af sted, sådan som jeg jo må betragte det her lovforslag som gørende, idet ministeren jo også selv erkender, at ministeren hermed går ind på et egentligt aftalestofområde.

Jeg har altså forstået, at det er ministeren enig i. I det øjeblik arbejdsmarkedets parter ikke synes, at det er nødvendigt at lave en aftale på et område, skal man fra Folketingets side gå ind og sige: Jamen så påtager vi os opgaven, og dermed gennemfører vi så lovgivningen.

Men ingen tvivl om, at Venstre naturligvis står på begge ben.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige, regeringen står også på begge ben, men vi vælger, hvad det er for en vægt, vi skal lægge på argumentationen i forhold til den konklusion, som et indlæg skal have, og det er her, jeg synes, at der måske nok var lige vel meget negativ balance i forhold til konklusionen.

Dette her med at gå ind på aftalestof skal man tage noget nuanceret. Vi har et arbejdsmarked, som er en kombination af aftaler og også har et lovgivningsmæssigt grundlag; det er funktionærloven jo et glimrende bevis for. Hvis der sker noget på arbejdsmarkedet – som jo i meget høj grad og i allerhøjeste grad på dette område er afhængigt af aftaler – skal vi selvfølgelig også være parat til at justere lovgivningen i forhold til udviklingen.

I virkeligheden er der her tale om en justering af lovgivningen i retning af det, som både Venstre og regeringen lægger vægt på, nemlig at arbejdsmarkedets parter skal klare ærterne selv i så høj grad som overhovedet muligt, og som det faktisk har gjort i meget fornem grad, når det drejer sig om arbejdsmarkedspensionerne.